

δύσκολα ήμπορῶ νὰ ἀναπνέω καὶ νὰ ὀμιλῶ). 2) Ἐν-
σφηνοῦμαι ἐντὸς σχισμᾶδων, ἐντὸς ρωγμῶν βράχου, πιά-
νομαι εἰς βράχῃ, συνήθως ἐν τῇ ἀλιείᾳ καὶ τῇ ναυτιλίᾳ
πολλαχ. : Βράχῃ μεσα σὲ βράχῃ τὸ ἀγκίστρι - ἡ μολυ-
βήθρα - τὸ δίχτυ - ἡ καθετὴ κττ. Βράχῃ ἡ ἄγκυρα.
|| Ἄσμ.

Μὰ ἡ ἐδική μου λεμονὰ 'ς τὸ βράχο βραχωμένη
δίχως νερὸ 'ς τὴ ρίζα της ἀνθίζει καὶ καρπίζει
(Ν. Ἑστ. 24, 1024) Συνών. βραχεάζω 2. 3) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. ἀνέρχομαι εἰς βραχώδεις κρημνοὺς, ὁπόθεν δὲν
δύναμαι πλέον νὰ κατέλθω, συνήθως ἐπὶ αἰγῶν Εὐβ. (Κουρ.)
Λήμν. Σκίαθ. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Βράχουσαν τὰ
γίδια Αἰτωλ. Βραχώθηκε ἡ γίδα καὶ τρώμαξα νὰ τὴν κατε-
βάσω Κουρ. Συνών. βραχεάζω 3.

βραχωτός ἐπίθ. ΔΛουκοπ. Γεωργ. Ρούμελ. 116.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Βραχώδης : Κορφές βραχωτές.

βρέ ἐπιφών. κλητικὸν μωρὲ σύννηθ. μουρὲ βόρ.
ιδιῶμ. μῶρε Ἡπ. (Ἄρτ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.
μῶρ' Ζάκ. Θεσσ. Πελοπ. κ. ἄ. μωρὲς Ζάκ. Κέρκ. Κε-
φαλλ. Πελοπ. κ. ἄ. μουρὲ Ἀστυπ. Κάμπ. Λέσβ. Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. μουρὲς Μακεδ.
(Καστορ.) κ. ἄ. μούρ' Σῦρ. μαρὲ Ἡπ. Θάσ. Θεσσ.
Θράκ. Ἰμβρ. Κάλυμν. Λέρ. Λήμν. Μύκ. Πάρ. Πελοπ.
Ρόδ. Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. Τήν. κ. ἄ. μάρε Μύκ. Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ.) κ. ἄ. μάρι Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ.
Χαλκιδ. κ. ἄ.) μάρ' Πάρ. κ. ἄ. μαρὸ Βιθυν. μπρὲ
σύννηθ. βρὲ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) πρὲ Θράκ.
(Αἰν.) Καππ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ.
Χίος κ. ἄ. ἐμπρὲ Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) κ. ἄ. ἐπρὲ
Πόντ. (Ἀμισ.) ἔπρε Καππ. ἀμπρὲ Ἡπ. Μακεδ. (Κα-
στορ.) ἀδρὲ Θράκ. βρὲ κοιν. καὶ Τσακων. ἀβρὲ Θεσσ.
βρὲς Ζάκ. ρὲ σύννηθ. ἀρὲ Β.Εὐβ. Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.
Βλάστ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ. ἄρε Μακεδ.
(Βλάστ.) ὠρὲ Κέρκ. Κύπρ. Κρήτ. Πελοπ. Σκίαθ. Στε-
ρελλ. κ. ἄ. ὠρε Ἡπ. Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὠρὲς
Ἡπ. Πελοπ. ὠρ' Ἡπ. Θεσσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ Δαμαρ.)
ὠρα Στερελλ. (Καλοσκοπ. Παρνασσ.) βωρὲ Κέρκ. Κε-
φαλλ. βώρ' Μεγίστ. Θηλ. μωρὴ σύννηθ. μουρὴ βόρ.
ιδιῶμ. μ'ρὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) μονὴ Σαμοθρ. ἀμώρη
Μακεδ. (Καστορ.) μῶρ' Καππ. (Ἀραβάν.) Μακεδ. (Σιάτ.)
Πελοπ. (Βούρβουρ.) κ. ἄ. μῶ Θράκ. (Σηλυβρ) Μακεδ.
(Βογατσ.) Τήν. μὸν Σαμοθρ. μαρὴ Βιθυν. Εὐβ. Θεσσ.
Θράκ. Καππ. Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Ἄρν. Ζου-
πάν. Θεσσαλον. Νιγρίτ. Πάγγ. Σισάν. Χαλκιδ.) Μεγίστ.
Μύκ. Πάρ. Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ.
Χίος κ. ἄ. μάρ' Β.Εὐβ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μύκ.
μαῖ Κῶς πρὴ Ρόδ. βρὴ Κύπρ. Λέσβ. Σκῦρ. κ. ἄ.
βρὰ Κύπρ. ρὰ Κύπρ. ἀρὴ Εὐβ. Θεσσ. Θράκ. Σκίαθ.
Στερελλ. κ. ἄ. ἄρη Χίος (Πυργ.) ὠρὴ Ἡπ. Κέρκ.
Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. κ. ἄ. οὔρὴ Στερελλ. κ. ἄ. βωρὴ
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κέρκ. Τένεδ. βουρὴ Λέσβ.

Ἐκ τῆς κλητικῆς μωρὲ τοῦ ἐπιθ. μωρός. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 5,33 - 4 καὶ ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελ. 204 - 213. Κατὰ
G Meyer ἐν Byzant. Zeitschr. 3, 158 - 9 ἐκ τοῦ Ἐνετ.
varé=ἴδετε. Ὁ τύπ. μαρὲ κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
24 (1912) 30 ἐκ συμφύρ. τοῦ μωρὲ καὶ ἀρέ, ὃ ἐκ τοῦ
ἄ ρέ. Καὶ οἱ τύπ. ἀμπρὲ καὶ ἀβρὲ ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄ
καὶ τοῦ μπρέ, βρέ, τὸ δὲ ἐμπρὲ ἐκ τοῦ κλητικοῦ ἐπι-
φών. ἔ καὶ τοῦ μπρέ.

Ἡ λέξις εὐχρηστεῖ 1) Εἰς τὴν κλητικὴν προσφώ-
νησιν ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου ὦ, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῆς εἰς τὴν
κοινὴν ἐμφαίνει πάντοτε ἀπρέπειαν καὶ προσβολὴν, μό-
νον δὲ εἰς κλήσεις πρὸς οἰκεῖα πρόσωπα καὶ εἰς ἰδιώ-
ματά τινα, οἷον ἐν Πόντῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀπέβαλε τὴν κα-
κὴν σημασίαν καὶ λέγεται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ὦ : Βρὲ ἄν-
θρωπε τοῦ Θεοῦ, τ' εἴν' αὐτὰ ποῦ κάνεις ; Βρὲ καλέ μου,
βρὲ χρυσέ μου, δὲν ἀκούς τί σοῦ λέω ; Βρὲ ἀδερφέ, σπου-
δαῖο πρᾶμα ἦταν νὰ τὸ κάνης ; κοιν. || Φρ. Μωρὲ τ' εἶναι
τοῦτο ! (ἐπὶ ἀπροσδοκίτου πράγματος ἢ γεγονότος) σύννηθ.
Βρὲ εἴπα, βρὲ ἔκανα (ἄν καὶ εἴπα, ἄν καὶ ἔκανα) Λέσβ.
Ἡ χρῆσις αὕτη ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
Πβ. Ἀριστοφ. Νεφ. 398 «καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρο-
νίων ὄζων καὶ βεκεσελένη!» β) Τὸ βρέ μου οὐσ., ἡ
σύζυγός μου Κεφαλλ. 2) Εἰς δῆλωσιν ἐκπλήξεως καὶ
θαυμασμοῦ καὶ τῶν παραπλησίων αἰσθημάτων ἐπὶ γεγο-
νότων ἀνεπιότων, πραγμάτων ὑπερβολικῶν ἢ ἀπροσδο-
κίτων κττ. κοιν. : Βρέ, κακὸ ποῦ παθα - πῶς τὴν ἔπαθα !
κττ. Βρέ, μάτια μου ! Βρέ, ἀναίδεια - ζημιὰ - ζέστη - κρύο !
κττ. κοιν. || Φρ. Βρέ, καλῶς τονε ! (ἐπὶ ἀπροόπτου ἐπισκέ-
ψεως φιλικοῦ προσώπου). Βρέ, τὸν ἀθεόφοβο - τὸν κατερ-
γάρι - τὸν κύριο ! (ἐπὶ πράξεως ἀπροσδοκίτου προσώπου
τινός). Βρέ, τὸ φίλο ! (ὅταν ἀνακαλύπτωμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς
δολιότητα ἀνθρώπου τινός) κοιν. Βρέ, δουλειὰ μεγάλη !
(ἐκφρασις περιφρονησεως ἐπὶ ἀγγελίᾳ ἀτυχήματος) πολ-
λαχ. Βρέ, τὸ σκασμένο ! (ἐκφρασις λύπης δι' ἀτύχημα)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἄ.

βρέγμα τό, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)—Λεξ. Αἰν. βρέμα
Στερελλ. (Αἰτωλ.) βράγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω. Ὁ τύπ. βράγμαν διὰ τὸν παθ.
ἄορ. ἐβράχα (ἐβράχην).

1) Τὸ νὰ βρέχη, τὸ βρέχειν Λεξ. Αἰν. 2) Τὸ
νὰ βραχῇ τις Πόντ. (Κερασ.) : Ἀἶκον βράγμαν κάμμιαν
'κ' ἐβράχα (τέτοιο βρέξιμο ποτὲ δὲ βράχην). Συνών. βρε-
μός. 3) Τὸ μέρος ὁπερ ἐβράχη, εἶναι βρεγμένον Α. Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Αἰν. : Μὴ κά-
θισι 'ς τὰ βρέγματα Φιλιπούπ. Μὴν πατῆς ἀπάν' τὸν βρέμα
Αἰτωλ. Συνών. βρέξι 2. 4) Τὸ καταστὰν διάβροχον,
περίορτον Πόντ. (Κερασ.) : Βράγμαν ἐγένουμαν. Συνών.
μούσκεμα. μουσκίδι, παπί.

βρεμὸς ὁ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω.

Βρέγμα 2, ὁ ἰδ.

βρεξεῖ ἡ, Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐβρεξα ἄορ. τοῦ ρ. βρέχω καὶ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -εῖα.

Ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος μόλις ἀρκοῦσα εἰς τὸ νὰ
βρέξη τις πρᾶγμα τι : Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ νερὸ καὶ
μοῦ ἔδωκε ἴσα ἴσα μὲ βρεξεῖ (ποσότητα μόλις ἐπαρκοῦ-
σαν νὰ βρέξη τὴν γλῶσσαν μου). Συνών. βρέξι 1,
στάλα.

βρέξι ἡ, Ἡπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βρέξις=βροχή, βρέξιμον, ὕγρασις.

1) Ἐλάχιστόν τι Κρήτ. : Μνὰ βρέξι. Συνών. βρε-
ξεῖ, στάλα. 2) Τὸ βρεγμένον μέρος Ἡπ. : Φρ. (παι-
διὰς) Τί παίρνεις, στέγν' ἢ βρέξι ; Συνών. βρέγμα 3.

βρέξιμο τό, βρέξιμον Πόντ. (Κερασ. Οἶν Τραπ.
Χαλδ.) βρέξιμο σύννηθ. βρέξιμο Καππ. (Ἀραβάν.) βρέ-
ξιμο Σκῦρ. βρέξιμον βόρ. ιδιῶμ. βρέξιμον Ἰμβρ. κ. ἄ.
βράξιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρέχω. Τὸ βράξιμον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἐβράχα (ἐβράχην).

1) Τὸ νὰ βρέχη Καπ. (Ἀραβάν.) Πελοπ. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ καιρὸς πάει γὰρ βρέξιμο Μάν. Συνών. βρεξίος 1. β) Τὸ νὰ καταβρέχη τις κάτι, κατάβρεγμα σύννηθ.: Τὸ βρέξιμο τῆς αὐλῆς - τοῦ δρόμου κτ. || Φρ. Θέλουν βρέξιμο (ἐνν. τὰ ροῦχά σου, τὰ ὑποδήματά σου κτ., δηλ. πρέπει νὰ μᾶς κεράσης διὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶμεν νὰ τὰ παλαιώσης μὲ ὑγείαν. Ἡ φρ. προήλθεν ἐκ τῆς χρήσεως ποτῶν εἰς τοιαύτας περιστάσεις). γ) Διαβροχή σύννηθ.: Τὸ βρέξιμο τῶν μαλλιών - τῆς σκούπας - τῶν σεντονῶν κτ. 2) Βροχή Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Συνών. βρεξίος 2.

βρεξίος ὁ, Ποντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἔβρεξα ἀορ. τοῦ ρ. βρέχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 62 κέξ.

1) Βρέξιμο 1, ὁ ἰδ. 2) Βρέξιμο 2, ὁ ἰδ.: Ἐπιάσεμας ὁ βρεξίος (μᾶς κατέλαβεν ἡ βροχή).

Πβ. *βρεχίον.

βρεσιδάκι τό, Λεξ. Δημητρ. βρωσουδάκι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βρεσιδί διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Διὰ τὸ ω τοῦ τύπ. βρωσουδάκι ἰδ. βρετιδάκι.

Εὐτελές εὐρημα: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιδάκι | γὰ βελόνα γὰ καρφάκι. Συνών. βρεσιμάκι, βρετιδάκι.

βρεσιδί τό, πολλαχ. βρεσιδ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐρεσις διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπου εὐρεσιδίου.

1) Πράγμα τυχαίως εὐρεθὲν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν εὐρόντα ἀνήκον, ἔρμαιον ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Τσ' ἀρπαξιάς ἦταν τὸ γίδι, | μὰ τὸ βάφτισε βρεσιδί (ἐπὶ τοῦ σοφιστικῶς δικαιολογοῦντος κακὴν πράξιν του καὶ ἰδίᾳ κλοπὴν) Λεξ. Δημητρ. Συνών. βρεσιμαῖο (ἰδ. βρεσιμαῖος 2α), βρεσίμι, βρέσιμο (ἰδ. βρέσιμος Β 2), βρετίκι 2, βρετίκιο, βρίσκωμα, εὐρημα. 2) Εὐφημητ. ψεῖρα Λεξ. Δημητρ.: Στὴ φυλακὴ ποῦ τὸν ἔβαναν γέμισε βρεσιδία.

βρεσιμαῖος ἐπίθ. Μύκ. κ.ά. Θηλ. βρεσιμαῖα Κύπρ. Οὐδ. βρεσιμαῖο πολλαχ. βρεσιμαῖον Κάμπ. εὐρεσιμαῖο Σύμ. βρεσίμαιο Κρήτ. βρεσιμαῖον Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο, δι' ὃ ἰδ. βρέσιμος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος. Εἰς τὸν τύπ. βρεσιμαῖον τὸ ι διὰ τὸ βρίσκω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εὐρίσκει τις τυχαίως καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν εὐρίσκοντα Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Σαλαμ. κ.ά.: Ὁ σταυρὸς ποῦ φορεῖ εἶναι βρεσιμαῖος, ὅχι ἀγορασμαῖος Μύκ. Τσάπα βρεσιμαῖα Κύπρ. Πράμα βρεσιμαῖο πολλαχ. Ἀντζειὸν βρεσιμαῖον Κύπρ. Παιδὶν βρεσιμαῖον (ἐκθετον) αὐτόθ. Βρεσίμαιο ναι καὶ δὲ δὸ γόρσα Κρήτ. 2) Οὐδ. οὐσ. α) Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Παροιμ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμαῖο ἢ καρφὶ ἢ πέταλο Λεξ. Δημητρ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμαῖον εἶναι κοντουλόκαρπον Κάμπ. β) Βρέφος ἐκθετον πολλαχ.: Ἡ ψυχοπαῖδα του εἶναι βρεσιμαῖο. Συνών. βρετούνι, βρετό (ἰδ. βρετός Β 1), βρετουδάκι. γ) Ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν εὐρόντα πράγματι ἀπολεσθὲν Κάμπ.: Ὅποιος τὸ βρῆ θὰ πάρῃ βρεσιμαῖον. Συνών. βρετίκι 1, βρετίκο (ἰδ. *βρετικός 2).

βρεσιμάκι τό, Κρήτ. βρωσιμάκι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -άκι. Διὰ τὸ ω τοῦ τύπ. βρωσιμάκι ἰδ. βρετιδάκι.

Βρεσιδάκι, ὁ ἰδ.: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρεσιμάκι | γῆ βελόνα γῆ καρφάκι, (γῆ=ῆ).

βρεσίμι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρέσιμο.

Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Τοῦ σκουπιδολόγου βρεσίμα (ἐπὶ εὐτελῶν πραγμάτων).

βρέσιμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. βρέσιμον τό, Μεγίστ. βρέσιμο σύννηθ. βρέσ'μον βόρ. ἰδιώμ. βρέδ'μον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βίς'μον Σαμοθρ.

Ἐκ παλαιοῦ ἀμαρτ. οὐσ. εὐρέσιμος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐρεσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ δυνάμενος νὰ εὐρεθῇ Λεξ. Δημητρ.: Ἀπὸ τ' ἀχνάρια ποῦ ἄφησε ὁ κλέφτης εἶναι βρέσιμος. Τέτοιοι δουλεντάδες δὲν εἶναι πρὸς βρέσιμοι. Μικροῦλλα πράματα, σὰν πέσουνε 'ς τὸ γιᾶλό, δὲν εἶναι πρὸς βρέσιμα.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συναντᾷ τις, ὁ εὐρισκόμενος Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Στὴν Πόλι ὁποῖος καλόγερος, βρέσιμος 'ς τὴν κόλασ' (ὁ ζῶν εἰς τόπον ἀμαρτωλῶν γίνεται καὶ αὐτὸς ὁμοιος).

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Τὸ νὰ εὐρίσκη τις, εὐρεσις σύννηθ.: Γὰ τὸ βρέσιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ χασομερῆσαμε δὺὸ ὥρες σύννηθ. Κάνι δὰ ντ' ἀπόφας' νὰ μπαντιφτῆς κὶ γὰ τὸν βίς'μον τ'ς νύφ'ς μὴ νοιάζισι (ντ' = τὴν) Σαμοθρ. 2) Βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Παροιμ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρέσιμο ἢ καρφὶ ἢ πέταλο.

βρετιδάκι τό, Κρήτ. βρωτιδάκι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρετιδί παρὰ τὸ βρετό <βρετός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Ὁ τύπ. βρωτιδάκι διὰ συσχέτισιν πρὸς τὸν ἀορ. τῆς ὑποτακτικῆς βρεῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 491.

Βρεσιδάκι, ὁ ἰδ.: Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τὸ βρωτιδάκι | γῆ βελόνα γῆ καρφάκι (γῆ=ῆ).

βρετίκι τό, εὐρετίκι Κάμπ. ἰβρετίκ' Μακεδ. βρετίκι Θήρ. Κρήτ. βρετίκ' Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βρωτίκι Κρήτ. βρωθίκι Κρήτ. βρεστίκι Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) βρετίκι τά, πολλαχ. ἰβρετίκι Λυκ. (Λιβύσσ.) βρετίκι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρεντίκι Β.Εῦβ. βρετίτομα Στερελλ. (Ἀράχ.) βρωτίκι Κρήτ. βρεθίκι Ἰων. (Κρήν.) Πάρ. Σίφν. Σκίαθ. Σύμ. Χίος κ.ά. βρεθίκι Μακεδ. Σάμ. Σκόπ. βρεθίτσα Ἀνδρ. Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Μεγίστ. Σαλαμ. Σκυρ. βρεθίτσα Κυδων. κ.ά. βρεστίκι Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρετό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι. Περὶ τοῦ πληθ. -ίκια, ἥτις κατάλ. εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ ἀναθροφίκια, βουλλωτίκια, γραφτίκια, θρεφτίκια κτ., ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 203. Διὰ τὸν τύπ. βρωτίκι ἰδ. βρετιδάκι. Εἰς τοὺς τύπ. βρωθίκι βρεθίκι τὸ θ διὰ τὸν ἀορ. βρέθηκα, ἥδη δὲ καὶ παρὰ Δουκ. βρεθήκι. Εἰς τὸ βρεστίκι, βρεστίκι τὸ σ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρίσκω.

1) Πληθ., ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν εὐρόντα πράγματι ἀπολεσθὲν, εὐρετρα ἐνθ' ἀν.: Ὅποιος μὲν βρῆ τὰ κλειδὰ ποῦ ἔχασα, θὰ τοῦ δώσω τὰ βρετίκια πολλαχ. Συνών. βρετικό (ἰδ. *βρετικός 2). 2) Μόνον καθ' ἐνικ. βρεσιδί 1, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Γέρμ. Λακεδ. Μάν.): Ἡῦρακα

